

plébániára: ez sem nehéz, hiszen büszkék, hogy házasodnak, és még többet, még szívesebben jönnek ide. Ha kialakul egy személyes kapcsolat, ha bíznak valakiben, akkor mindent meg lehet csinálni. A munkatársaimban is megbíznak, mindig elmondom nekik, hogy ők az én kinyújtott kezeim, úgy fogadják őket, mintha én lennék ott. Nagyon könnyű pasztorálás ez: nem kell mást tenni, mint irgalmas szívvel ott lenni. A cigány ember nyitott a vallásra, az emberi kapcsolatokra, a szeretetre, csak el kell menni hozzá. Olyan egyszerű, hogy nem is igaz!

PERÉMY GÁBOR

MESE A FÖLTÁMADOTTRÓL

Mottó:

*Száll a madár ágról ágra,
száll az ének szájrul szájra.*

(Arany János: Rege a csodaszarvasról)

Áldom emlékét azoknak, akiktől hallottam, és elmondom, amíg mondhatom.

(1) "Mikor azon a napon . . . este lett, és a helyiség ajtaja . . . be volt zárva . . . , eljött Jézus, megállt középen, és azt mondta nekik: "Békesség nektek!" (Jn 20, 19)

Amit Jézus itt mond, az nem más, mint a zsidók ősi köszöntése: "Shalom!" vagyis "Békesség!" Így mondják a muzulmánok is: "Szalam!" vagy "Maa' szalam!", estleg ünnepélyesen: "Alejkum szalam!", ami annyit tesz, hogy "Békesség Istentől!", ahogyan ezt szent Pál apostol is sokszor írja köszöntésképpen.

Ismerős ez a köszöntés nálunk is, Magyarországon. Mifelénk így mondják: "Áldás, békesség!", és leginkább a református atyafiak körében hallható. Csak azt ne képzelje valaki, hogy reformátori buzgólkodás eredménye ez a szokás: elterjedt már latinul egész Európában, különösen szent Ferenc "Kisebb testvérei" körében, "Pax et bonum!" alakban. Tessék csak megállni Pesten, a Ferenciek terén, és megkeresni a kiaranyozott köszöntést a templom főkapuja fölött! Hanem amikor Jézus mondja, akkor még a

leggyakoribb, hétköznapi köszöntés ez: így köszön Ö, a legegyszerűbb és igazán szent alakban, amikor csodálatos módon, bezárt ajtón át érkezik!

Hogyan kerülhet be éppen a köszöntés, a legegyszerűbb hétköznapi köszönés az evangéliumos könyv rövide fogott, szűkszavú elbeszélésébe? Az a köszönés, amely magától értődik, amely másképpen talán nem is hangozhatott volna?! Hát persze hogy azért, mert nem csupán köszönés, hanem sokkal több is annál! Erről tanúskodik az ismétlés, a 21. vers: "Aztán újra szólott hozzájuk: 'Békesség nektek! Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket!'" Ezt erősíti meg szent Lukács evangéliuma is egy korábbi jelenetben, amikor a tanítványok kiküldését beszéli el: "Ha valamelyik házba bementek, először ezt mondjátok: 'Békesség e háznak!' Ha a békesség fia lakik ott, rászáll a ti békességetek; ha pedig nem, visszazáll rátok." (Lk 10,5-6) Ez a magyarázat nem hagy kétséget aziránt, hogy itt valójában áldásról van szó: az érkező áldja meg azokat, akik befogadják, mint ahogy Jézus is megáldja tanítványait, mielőtt küldetésüket kimondja. Áldás ez a javából, az ősi és legegyszerűbb köszöntés szavával!

És most kérdezek valami szokatlant: követhetjük-e ezt a példát mi is, mondhatunk-e áldást mindennapi köszönésünkkel? Hogyan szól az a köszöntés, amelyet egészen lélektelenül és észrevétlenül is ki tudunk mondani naponta és számlálatlanul:

- Jó napot kívánok!

Szerény kis áldás ez: nem hívja segítségül Istent, nem mutat a túlvilágra, nem terjed ki egész hétre, egész évre, egész életünkre! Valóságos kis áldás ez: azt mondom én, akit Jézus testvérévé és Isten gyermekévé fogadott, hogy ezzel a szívemmel, ahol Jézus szállást akar venni magának, jó napot kívánok Neked! Hívom Rád mindazt a jót, amit közös Atyánk készített Neked erre a mai napra!

Akarjuk-e megáldani embertársainkat, akikkel találkozunk, válogatás és különbség nélkül, nem tekintve sem bűnt sem erényt, sem vonzalmat sem haragot, ahogy Istenünk is ad napfényt és küld esőt minden embernek?! Akarunk-e imádkozni értük életünk minden percében, ezt a nagyon egyszerű, röpké kis áldást mondva el rájuk?! Ezt az egyszerű áldást, amelyet még azok is őszinte szívvel fogadhatnak tőlünk, akiknek egészen más, sőt egészen rossz elképzeléseik lehetnek arról, hogy mitől is lesz "jó" egy reggel, egy este, egy nap, és egy egész élet!

Igen, talán jó lenne így imádkozni értük, szüntelenül, nemzeti imaévünkben és életünk minden napján!

(2) "Simon Péter azt mondta nekik: 'Megyek halászni.' Azok azt felelték: 'Megyünk veled mi is.' Elindultak tehát, és beszálltak a bárkába, de azon az éjszakán semmit se fogtak. Amikor megvirradt, Jézus a parton állt, de a tanítványok nem tudták, hogy Jézus az. Jézus megkérdezte: 'Fiaim, nincs valami ennivalótok?' Azt

felelték: 'Nincsen!' Ő ekkor azt mondta nekik: 'Vessétek ki a hálót a bárka jobb oldalára, és találni fogtok!' Kivetették, de kihúzni már nem tudták a tömérdek hal miatt. Akkor az a tanítvány, akit Jézus szeretett, így szólt Péterhez: 'Az Úr az!' Amint Simon Péter meghallotta, hogy az Úr az, magára öltötte köntösét, mert neki volt vetkőzve, és a tengerbe vetette magát." (Jn 21, 3-7) Furcsa dolgokat olvashatunk itt, ebben a kis történetben, amelyet annyira fontosnak tartott a szent szerző, hogy hozzátoldotta a záró sorokkal (Jn 20, 30-31) egyszer már lezárt könyvhöz. Rácsodálkozhatunk a halászok bizalmára a parton álló ismeretlen iránt, aki ennivalót kért tőlük, és tekintélyt igényelt magának a "Fiaim!" megszólítással. Nem értjük, miért hallgatnak a szavára, nem értjük a megelőlegezett bizalmat.

Nem értjük ezt a bizalmat, amely a csodás halfogáshoz és a rátalálás azt követő öröméhez elvezet. Persze hogy nem értjük, ha elfelejtettük már vagy még nem is próbáltuk, ha nem gyakoroljuk napról napra! Vagy talán méltatlan a teremtett világ és az ismeretlen embertestvér a mi bizalmunkra?! A háló már tele, próbálnák kiemelni, de túl nehéz - és ekkor egyvalaki szólal meg a hét férfi közül, egy van csak, aki megsejti és kimondja: "Az Úr az!" Csak egynek van nyitva a szíve-lelke és a szeme is, és nem szól hiába az ő szava. Nem kötözködés és kétely fogadja, nem gerjed féltékenység ellene, hanem megbízik benne Péter, akinek nyílik a szíve-lelke, és már indul is az Úrhoz. A vízbe veti magát, de előbb magára ölti köntösét. Hát ez meg mi? Nem inkább nekivetkőzve kellene a vízbe gázolni vagy éppen úszni? Bizony, hogy úgy kellene, de most már, hogy látták halálát és tudják feltámadását, nem lehet többé nekivetkőzve állani elébe! Kell az a köntös, még ha patazik is belőle a víz, mire partot ér!

KORÉ KÁROLY

HÁZASSÁG VAGY HIVATÁS – NEHÉZ VÁLASZTÁS

Miért dobják el a reverendát a fiatal papok?

Cikkünkben papi hivatásukat a házasság örömei miatt elhagyó katolikus papok vallanak a "pályamódosítás" nehézségeiről. A kötelező cölibátus eltörlését többen is szorgalmazzák, s jó tudni, ez nem megváltoztathatlan dogma.

Kovács Tádé egykori szalézi szerzetes, pap helyeselné a kötelező cölibátus eltörlését, de egyáltalán nem veszi biztosra, hogy a kedvezmény hatására több fiatal választaná az egyházi hivatást. Amit viszont tényként kezel: kevesebb hagyná ott. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy a nősülést engedélyező protestáns egyházak is lelkeszhiánnyal küszködnek.

Kiközösítve: többé nem végezhet szolgálatot

– Hatvanhat éves boldog családapa vagyok. Három gyermeket nevelek. Mindhárman ott voltak a templomi esküvőnkön, hiszen nekem tizenkilenc évet kellett várnom a felmentésemre – meséli Kovács Tádé, aki bevallja: 1979-ig boldogan gyakorolta szerzetesi és papi hivatását, ám, mint mondja: „a hormonok egyre inkább felerősödtek benne”.

– Egy ideig megoldottam a dolgot, ahogy tudtam, aztán megismerkedtem egy hölgygel. Udvarolni kezdtem, és úgy tűnt, érzelmeink kölcsönösek. Az egyháznál kértem a felmentésemet, ám nem kívántuk kivárni az eljárás végét. 1984-ben polgári házasságot kötöttünk, ami kiközösítést vont maga után. Nemcsak, hogy papként nem tevékenykedhettem, de még csak nem is járulhattam szentségekhez – emlékszik vissza a lelkipásztor.

Történetét egyedivé teszi, hogy az asszonnyal megromlott a kapcsolata, így 1987-ben elváltak. Öt évvel később lépett be az életébe jelenlegi felesége. A mélyen vallásos hölgy ismerte választottja előéletét, de nem foglalkozott az egyházközségeken belül várható botránnal. Kovács Tádé ismét az állam szabályai szerint nősült meg, hiszen még nem érkezett meg Rómának a papi szentség alóli felmentési határozata. A felmentésre összesen tizenkilenc esztendő volt, ami az ő esetében nem meglepő módon még jól is jött. Ha már első polgári házassága idején engedélyezték volna számára a szentségi házasságot, gyermekei anyjával erre már nem lett volna lehetősége.

Kovács Tádé az Apostoli Szentszéktől kapott levélből nemcsak a pápa pozitív döntéséről kapott felvilágosítást, hanem azzal is szembesülnie kellett, hogy soha többé nem beszélhet Jézusról hivatalos egyházi fórumokon, nem mutathat be szentmisét, és szentségeket sem szolgáltathat ki. Az oltár körül sem végezhet tevékenységet, még ministránsként sem. Egyházi szakértők szerint sokszor az egyház